

Volia continuar la meua col·laboració amb els diàlegs dels tres avis, amb l'evident intenció de denunciar un cert esperit "provinciano" que molta gent, massa, té, supervalorant tot el que és estranger, a l'hora que menysprea tot allò que ens és propi.

El canvi ha estat provocat per unes converses, quasi bé disputes, amb uns joves estudiants, al voltant d'uns textos escrits en català. En la seva opinió és que el llenguatge escrit és enfarragós, que no correspon a la realitat lingüística d'avui.

Evidentment, els nois tenen raó, però s'obliden que és una realitat, més o menys estesa a tots els idiomes existents al món, i que a Catalunya pels motius que tots coneixem, és molt més evident. També s'obliden que en el llenguatge de cada dia, amb un grapat de paraules, ja en tenim prou per entendre's que s'usen molts barbarismes, i que per molts indrets, els problemes lingüístics es solventen amb l'ús i abús del verb "fotre". Aquests joves estudiants porten deu o dotze anys treballant sobre textos escrits en castellà, i si bé escriuen amb molta correcció en català, al l'hora de llegir en el nostre idioma, la pobresa, els barbarismes introduïts en el llenguatge quotidià fan possible que el català escrit, per senzill que sigui, els hi sigui costós de comprendre. Si afegim que els plans d'estudi estan sobrecarregats, tant que no els queda temps material per dedicar-lo a la lectura, ni d'obres d'autors catalans ni castellans, queda clar que trobin el llenguatge escrit antiquat, no perquè realment ho sigui, però sí la pobresa del lèxic usual.

Això passa amb la joventut que estudia. Els que no estudien? Potser aquest llegeixen més, però el seu sostre literari normalment no sobrepassa de la lectura de revistes amb senyores conilles, de novel·letes de l'Oest nordamericà o bé d'aquesta mena de pornografia mental que són les novel·les "rosa" que avui són més aviat "verdes". Cal remarcar que entre els joves, no estudiants hi ha una minoria que s'està fent una cultu-

ra amb lectures molt més qualificades, si bé ho fan en llengua castellana.

D'aquesta situació se'n deriven les crisis dels diaris en català, de les revistes i de les edicions d'obres literàries, forçosament cares degut al seu curt tiratge.

Si afegim el provocat desconeixement de la nostra literatura, del nostre fet cultural reduït a unes minories heroiques el seu coneixement, hem d'admetre que és de primordial necessitat una campanya divulgadora de la nostra cultura, que no és petita ni insignificant, tot el contrari, extensa i molt important. Per aquest motiu han tractat de silenciar-la, de minimitzar-la, de reduir-la a una curiositat local.

Hem de sòttir al pas d'aquesta campanya iniciada fa prop de mig segle divulgar entre el poble els nostres valors, que no són únicament literaris, que cobreixen tots els aspectes, tots els sectors de la cultura d'un poble, amb figures senyeres de categoria universal.

No és triomfalisme històric el que ens mou a fer unes afirmacions tan categòriques, és un fet real que hem viscut i que estem vivint no d'una llunyana edat mitjana, sino d'uns temps propers, dels quals els avis d'avui en són la generació sobrevivent.